

[Elmqvist.]

udtalt, at dette var Tilfældet. Er det Tilfældet, finder jeg, at det er en Utilbørighed mod Provinsens Beboere, hvem det derved formenes at faa disse Meddelelser i deres Aftenblade — jeg tænker aldeles ikke paa Bladene, de er mig ligegyldige i denne Forbindelse, jeg tænker paa os ude i Provinsen, der maa have lige saa stor Ret til at faa disse Meddelelser hurtigst muligt som Københavns Borgere. Jeg haaber, at den højtærede Statsminister og Ministeriets øvrige Medlemmer vil undersøge, om det er rigtigt, og hvis det skulde være rigtigt, give Instruksler om, at dette ikke maa finde Sted i Fremtiden.

Jeg vil gerne henvende nogle faa Bemærkninger til den højtærede Handelsminister. Den højtærede Handelsminister har for nylig paa et Møde udtalt, at Danmark ikke vilde kunne laane blot 1 Mill. Dollars, og at Nationalbanken ikke i noget Land vilde kunne laane blot 1 Dollar, selv om den satte Guld i Pant derfor. Jeg tror, det vilde være klogt — jeg vilde være den højtærede Handelsminister umaadelig forbunden, om han vilde høre paa de faa Bemærkninger, jeg har at henvende til ham —, jeg tror, det vilde være klogt, om man i den vanskelige og uklare Situation, vi i Øjeblikket befinder os i med Hensyn til vore Valutaforhold og økonomiske Forhold, kunde bevare Hovederne nogenlunde kolde og lade være med at overdrive hverken til den ene eller den anden Side. Vi skal naturligvis gøre os klart de Vanskeligheder, vi lever under, og der er ogsaa al mulig Grund til at pege paa, at Vejen ud af disse Vanskeligheder fremmes i høj Grad ved Sparsommelighed, navnlig overfor de Produkter, der kommer fra Lande med den højere Valuta, men at stemple vort Land som et Land, der er saa langt nede, at det end ikke kan laane 1 Dollar, 1 Øre i Udlandet, selv mod Pant i Guld, tror jeg er at gaa for langt til den anden Yderlighed. Jeg tror, det er uklogt og uforstandigt at gøre det. Jeg forstaar ikke, hvilket Formaal den højtærede Handelsminister egentlig har forfulgt dermed. Det vilde dog være en i høj Grad uklog Politikk fra et Aktieselskabs Leders Side, om han udbasunerede, at hans Selskab ikke kunde laane en Øre, selv ikke mod første Klasses Sikkerhed, specielt hvis dette Aktieselskab netop stod i Begreb med at skulle laane et større Beløb; men hvad der gælder om det enkelte Aktieselskab, gælder ganske paa samme Maade om det største Aktie- eller Andels-

selskab, vi har her i Landet, nemlig Staten. Det kan ikke tjene noget nyttigt Formaal at aftegne dettes Stilling saa mørkt, at hverken dette eller dets Nationalbank kan laane en Øre i Udlandet, selv mod Guld-pant. Det kan kun skade udadtil, og det kan kun skade indadtil, selv om den højtærede Handelsminister kan give visse plausible Grunde for sin Udtalelse, og det maa ganske særligt kunne skade paa et Tidspunkt, hvor vi herhjemme staar i Begreb med at konvertere det Statslaan, vi optog i 1926, paa 50 Mill. Kr. Jeg vil gentage, at jeg tror, at slig Tale er skadelig Tale fra Handelsministerens Side, og en Tale, som den højtærede Minister burde være for klog til at fare ud i Landet med. Den højtærede Socialminister udtalte forleden Dag — jeg tror, det var den højtærede Socialminister — til det ærede Medlem Hr. Holstein, at Adel forpligter, men ogsaa det høje Embede, Ministerstillingen, medfører en saadan Forpligtelse, men denne Forpligtelse mener jeg ikke opfyldes ved, at Landets Handelsminister udtaler sig paa en saadan Maade om vore Muligheder for Kredit i de kommende Tider. Jeg finder derfor, at en saadan Tale ikke bør staa uimodsagt hen, og jeg vil tilføje, at med det Kendskab jeg har til Forholdene — og vi andre har jo ogsaa lidt Forstand paa det — tror jeg ikke en Gang, at den Tale er rigtigt.

Jeg har et Par Bemærkninger til den højtærede Undervisningsminister i Anledning af det nye Teater, den nye Scene. Jeg havde ikke Lejlighed til i Foraaret sammen med Rigsdagens Medlemmer at se dette Teater. Jeg har nu set det. Jeg skal ikke komme ind paa, om Teatret er smukt eller ej, om Smagen kan der jo ifølge de gamle Romere i hvert Fald som Regel ikke diskuteres. Jeg for mit Vedkommende er ikke begejstret for dette Teater. Jeg synes, der mangler den Skønhed og Fest, som straalere en i Møde fra andre Theatre ogsaa udenfor det kongelige Teater. Jeg finder, at naar man bevæger sig ad Gangene, saa føler man sig nærmest vandrende ad skumle og mørke Fængsels gange. Men alt det skal jeg lade ligge, jeg indrømmer, at her kan der diskuteres om Smagen. Derimod er der et Punkt vedrørende det nye Teater, hvor jeg mener, der ikke kan diskuteres om Smagen, og det er angaaende det Monstrum af en menneskelig Figur, der under Navnet Radioguden byder en Velkommen til dette Kunstens Tempel. Noget mere uæstetisk, noget mere uskønt end dette Monstrum synes jeg ikke man overhovedet kan tænke